

[Justitsministeren]

opfordre folketinget til at stemme imod. Når jeg har fremsat forslagene, skyldes det, som det fremgik af førstebehandlingen, et beslutningsforslag, og jeg mener, at det i sådanne tilfælde, hvor et beslutningsforslag fremkommer med en anmodning om at udarbejde forslag, er en parlamentarisk pligt at gøre det.

Det er altså også sket, men selv om regeringen har fremsat disse forslag, mener vi, at det vil være aldeles forkert at vedtage dem, både de forslag, der oprindeligt blev fremsat, og ikke mindst forslagene efter de ændringer, man har foretaget, og som jeg mener gør forslagene langt værre. Det skal jeg gøre nogle bemærkninger om.

Hvad angår selve ideen i forslagene, skal jeg ikke på nogen måde klandre motiverne hos dem, der ønsker, at man kan gennemføre en forældremyndighed på den foreslåede måde. Jeg ved, at det for mange, som det også fremgik af fru Ebba Stranges tale, står som en vej til at gøre forholdene lettere for børnene. Men jeg er alvorligt ængstelig for, at man når det modsatte. Jeg er alvorligt ængstelig for, at dette for mange børns vedkommende vil bevirke en situation, hvor de i stedet for én gang i forbindelse med skilsmissemålet at få den ubehagelig oplevelse, dette er for børn, vil risikere at få den to gange, hvis den aftale, der træffes mellem forældrene, ikke er holdbar.

Jeg er også ængstelig for konsekvenserne af, at samlevende ugifte forældre kan få forældremyndigheden sammen. De har jo i dag muligheden for at opnå denne fælles forældremyndighed igennem ægteskab, og ved at indføre adgang til fælles forældremyndighed for ugifte forældre risikerer man, at mange ugifte forældre nøjes med denne aftale og derved undlader at skaffe sig den samlede juridiske regulering af deres samliv, som ægteskabet udgør.

Det er hovedindvendingerne imod at gribe ind på dette område, men dertil kommer, at udvalgsflertallet har stillet nogle ændringsforslag, som jeg synes er særdeles uheldige og heller ikke gennemarbejdede. Det gælder forslaget om, at der indføres en pligt for statsamtet til at tilbyde alle forældre og børn en børne- og familiesagkyndig rådgivning og vejledning ved uenighed om forældremyndighed og samværsret. Der er altså tale om en væsentlig udvidelse i forhold til det råd-

givningstilbud, der i dag efter bistandsloven ydes af især de amtskommunale børnerådgivningscentre.

Af bemærkningerne til dette ændringsforslag fremgår det, at forslagsstillerne vil pålægge statsamtet en pligt til at sørge for, at rådgivning kan tilbydes i form af et tværfagligt samarbejde, der ikke blot omfatter statsamtets personale, men også psykologer, psykiatere og socialrådgivere. Dem vil man altså have stærkt ind i billedet, og det er i og for sig nogenlunde det modsatte af det, vi gjorde, da vi ændrede adoptionsloven, hvor vi var enige om, at man skulle indskrænke høringer hos dem.

Hvordan mener forslagsstillerne nu at statsamtet skal opfylde deres pligt til at tilbyde den rådgivning, der her er tale om? Der er efter min mening ikke hjemmel til at pålægge f.eks. de amtskommunale institutioner at yde en sådan rådgivning i det ændringsforslag, forslagsstillerne har stillet. Hertil kommer, at det foreslås, at rådgivningstilbuddet ikke blot skal gives ved uenighed om forældremyndigheden, men i alle samkvemssager. Dem er der ca. 5.000-6.000 af om året; ingen af de igangværende forsøg, man henviser til, har haft et så stort omfang. Er det så meningen, at der skal ansættes børnepsykiatrisk ekspertise over hele landet? Det vil i hvert fald rejse det problem, som jeg har fremhævet over for retsudvalget gentagne gange, at der formentlig ikke i dag findes et tilstrækkeligt antal kvalificerede børne- og familiesagkyndige rådgivere i hele landet.

Hertil kommer, at et så omfattende tilbud om vederlagsfri rådgivning, der i overensstemmelse med forslaget stilles forældrene i udsigt, vil blive dyrt, endda meget dyrt, i personaleforbrug. Efter mine beregninger vil udgifterne nemt kunne beløbe sig til 10-15 mill. kr. om året.

Jeg bemærkede ved første behandling, at fremskridtspartiet gav udtryk for en vis velvilje over for forslagene. Jeg er ikke klar over, hvorvidt fremskridtspartiet også mener, det er rigtigt at ofre så store beløb, som flertallet nu går ind for, i forbindelse med denne rådgivning; det ville i hvert fald overraske mig, hvis fremskridtspartiet kunne have den opfattelse.

Ud over indvendingerne imod dette forslag har jeg meget stærke indvendinger imod